

ДР МИЛАН АНТОНИЈЕВИЋ,
ПРОФЕСОР НА УНИВЕРЗИТЕТУ ГРИНИЧ У ЛОНДОНУ

Применимо знање и добру праксу

- Додирне тачке су дефинитивно образовање новог кадра, без обзира из које институције или земље студенти и професори долазе, са циљем да се кроз образовање омогуће друштву да би се побољшао квалитет живота и унапређење социјалне сфере,- рекао је за „Вести“ др Антонијевић

За почетак разговора, од када траје Ваша сарадња са Високо пословном- техничком школом струковних студија у Ужицу?

Сарадња са Високо пословном техничком школом траје још од 2010. године када смо кренули са првим ТЕМПУС пројектом који је управо завршен. Тај пројекат се бавио хемијом и модернизацијом стручних дисциплина, а бавили смо се програмима заштите животне средине. А сада сам ангажован на новом ТЕМПУС пројекту који је почео у децембру прошле године. Ова школа је носилац тог пројекта који се бави туризмом и сродним дисциплинама. Пројекат је финансиран од Европске уније и трајаће до краја 2016. године.

Како оцењујете нови пројекат из области туризма?

Пројекат је са моје тачке гледишта амбициозно постављен и проф. др Милутин Ђуричић по мојој оцени води рачуна да се све што је на папиру и спроведе у дело. Посебно се ангажовао и да сви партнери буду задовољни, а главни циљ је да Србија и спрске институције кроз овај пројекат унапреде своје студијске програме али и привреду у туризму.

Која је Ваша улога на овом пројекту?

Моја улога као иностраног партнера је вишеструка, јер у Великој Британији сваки научник који се бави наставом има знања педагогије и контроле квалитета наставног процеса. Део каријере сам провео на надоградњи својих вештина у том правцу, тако да се то препознало не само на мом факултету него и у Европској унији. Ово је трећи пројекат где са партнерима учествујем и преносим знања. Као прво, мој допринос је пренос основних принципа контроле квалитета у високо- школском систему, као и модернизација научно- наставног процеса и мотивисање студената да учествују и у креирању наставних програма. Радим и на мониторингу пројекта и

кроз интерну контролу дајем учесницима смернице око успешности пројекта, измена и правцу како би био успешан.

Да ли сте задовољни како се одвијају активности у Ужицу?

Иако смо на почетку овог пројекта проф. Ђуричић са сарадницима „владају“ тематиком коју обрађујемо и већ смо завршили преглед из области високог образовања, уз корисне информације из привреде, како би се модернизовала настава и какве су им квалификације потребне.

Где су додирне тачке у раду Високо пословне техничке школе и система образовања где Ви радите, а где су разлике?

Додирне тачке су дефинитивно образовање новог кадра, без обзира из које институције или земље студенти и професори долазе, са циљем да се

кроз образовање помогне друштву да би се побољшао квалитет живота и унапређење социјалне сфере.

А разлике између едукативних система свакако постоје, али то не значи да је неки систем бољи или лошији. Разлике између српског и европског система биле су изражајније пре десетак година међутим оне се све више смањују. Превасходно због Болоњске декларације која је мото Европске уније и шта високо школство треба да обезбеди. Професори ће све више бити сервис студентима односно њиховим потребама и на који начин ће прихватати и стицати знања.

Шта можемо још да преуземо од других земаља као добру праксу у систему образовања?

Образовани систем у Британији посвећује и доста пажње вештинама студената који нису везане за оно што студирају, већ су базичне људске особине као што су могућност презентације, говора,

Студент у Британији када уише прву годину студија добије свој личној "шпору". Практично то је особа која је задужена да прати развој свој студента, да му помаже и даје смернице у ком правцу треба да иде у развијању својих вештина да би задовољио стандарде који се очекују од њега и достигао одређени ниво знања. Чак су и задужени и да студенту помоћу при запошљавању. То треба да буде иницијатива и српских професора да почну да размишљају на исти начин.

А сваки студент на првој години добије „ајод“ и помоћу њега прати предавања иако да је боље инвестирати у електронску опрему а правити ушледе у папиру и у другом пошрошном материјалу.

писања извештаја, презентовање себе лично али и идеје у кратком временском периоду. А наши студенти су неоспорно бољи на теоријском нивоу, међутим прави проблем долази за наше студенте кад треба да презентују и представе шта знају.

Да ли ћете та своја искуства пренети на студенте Високо пословне – техничке школе у оквиру сарадње на овом пројекту? И на чему ћете инсистирати?

Свакако да ћемо то радити са студентима, али пре свега и са академским кадром како би се препознао значај и пронашао модел да се те вештине укључе у наставни програм и да схвате да је то њихова обавеза. У разговору са студентима увек скрећем пажњу на крајњи „производ“ односно самосвесност шта могу да урадим и до које мере да побољшам своје знање. То се у терминологији едукације зове критичко размишљање. У томе су тренутно британски студенти бољи од наших јер се критичко размишљање код њих развија током студија и често се наставне јединице добијају са тим задатком. Студент треба да научи и да прави разлику између корисне, тачне и проверене информације од оних других, као што Ви радите у медијима.

Да ли сте се задовољни животом и радом у Британији и јесте ли се покајали што сте отишли из Србије?

Нисам се покајао, превасходно јер често долазим у Србију. Потрудио сам се да не будем класични гастарбајтер и да зидам овде куле и градове, већ да живим живот и да будем грађанин Велике Британије. Разлике између ове две земље је у једној јако важној речи а то је уређење. Систем је изузетно уређен, систем у коме се знају вредности и ствари се не мењају нагло, брзо и не без консултација. А систем у високом образовању је изузетно уређен где се и наставно особље, запослени који помажу у настави и студенти консултују када нешто ново треба да се укључи у наставу.

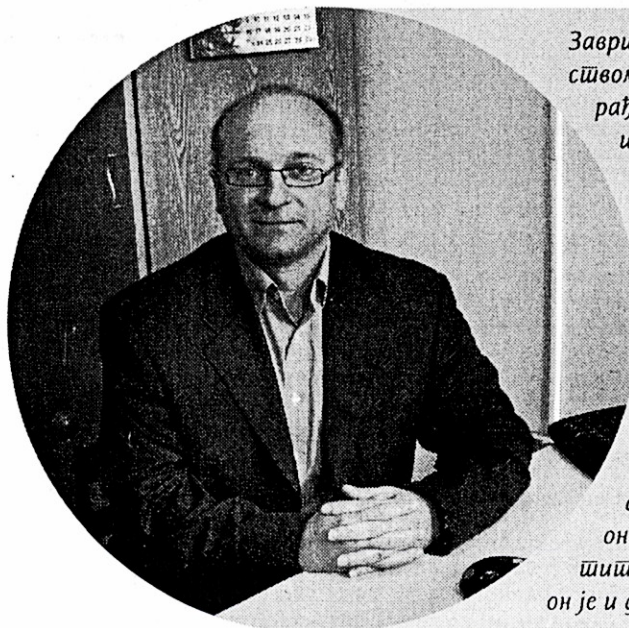
Да ли на Вашем Универзитету има колега и студената из наше земље?

Има колега које су на јако високим позицијама али и студената. Сарађујем и са доста колега из моје области који су на другим универзитетима а међу њима је и проф. Драган Савић који је међу 200 наших заслужних грађана који су од Владе добили пасоше.

И на крају, шта бисте поручили младима који желе да наставе образовање у иностранству?

Одлазак у иностранство јесте добар, али треба отићи код доброг ментора јер су вам онда и шансе за успех у каријери знатно побољшане.

Драгица Цвијовић

Завршио сам Хемијски факултет у Београду 1997. године под менторством Ужичанина проф. др Бранимира Јованчићевића са којим и даље сарађујем. По завршетку факултета чекао ме јосао у Хемофарму јер сам имао њихову стипендију. Радио сам чешири ипо године у контроли квалитета. Тај рад у Хемофарму допринео је мом бржем напретку у иностранству. Отишао сам 2001. године на докторат и био сам у првој младој и шаленшеваној научника. По завршетку доктората прешао сам на новоизграђени Фармацеушки факултет и био у тим који је прошао све акредитације. Тако да ша своја знања моћу на пројектима да пренесем и у Србију. Од 2006. године радим на Универзитету у Гриничу где само радом и залањем може брзо да се напредује. За чешири године сам од доцента дошао до ванредној професора. Преда мном је достизање крајње степеннице односно да постанем професор што захтева доста рада и радова али и доношења доста новца на Универзитету, а то се мери милионима евра. Додао бих и да је само у британском систему, професор титула која се носи док је човек на тој позицији. А са огласом у пензију он је и даље доктор-, навео је др Антонијевић